

jel automobilem obcí T. rychlostí větší než 15 km za hodinu a byl proto odsouzen dle § 55 cit. nař. k pokutě 100 K, po případě k vězení v trvání 10 dnů.

Nař. rozhodnutím nebylo odvolání z nálezů toho co do viny vyhověno.

Stížnost namítá, že st-l nejel nepřipustnou rychlostí, a že žal. úřadem nebylo přihlíženo k okolnostem v odvolání přeneseným; v odvolání vytýkal st-l, že pro závěr, že jel větší rychlostí než 15 km za hodinu, není skutkového základu a nabízel o okolnosti, že strážník někde u cesty stojící rychlost jízdy přesně zjistiti nemůže, důkaz znalce v oboru automobilovém; i silniční poměry prý nepřipustily rychlou jízdu, dle stroju na vozu mohl prý zjistiti, že jel rychlostí předepsanou.

Třeba dle všeobecných zásad řízení trestního má úřad vyšetřiti jak okolnosti obviněného usvědčující, tak i okolnosti ve prospěch obviněného svědčící, není přec úřad povinen provésti veškeré důkazy stranami nabízené, nýbrž je ponecháno úřadu, aby posoudil, zda stačí provedené průvody a zdali průvody jsou nabídnuty o okolnostech rozhodných. Důkazy, které jsou bezvýznamné, může úřad buď výslovně odmítnouti neb mlčky pominouti tím, že důkazy neprovede.

V daném případě měl úřad v provedeném řízení dostatečné opory pro skutkovou podstatu v trestním nálezů zjištěnou, když strážník, orgán veřejný, služební přísahou vázaný, dosvědčil, že stopkami zjistil rychlost větší než 15 km za hodinu a že rychlost, kterou st-l projel vzdálenost 100 m, činila 25 km za hodinu.

Nelze proto seznati, že zjištění skutkové podstaty stalo se v řízení kusém a nedostatečném, zvláště když st-l ani neuvedl určitých okolností, kterými provedený důkaz mohl býti vyvrácen. Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 5238.

Policejní řízení trestní: I. * Není nezákonným, provádí-li trestní řízení pro urážku na cti v uzavřeném dopise třetí osobě zaslaném politický úřad toho místa, kde dopis byl odevzdán poštovní dopravě. — II. O skutkové podstatě přestupku podle § 1339 o. z. o. na rozdíl od přestupků podle § 488 a 491 trest. zák.

(Nález ze dne 21. prosince 1925 č. 6634).

Prejudikatura: Boh. 4208 adm. a j.

Věc: Rudolf H. v M. proti ministerstvu vnitra o trestní nález podle § 1339 o. z. o.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Trestním nálezem osp-é v Ch. z 3. března 1924 uznán byl st-l vinným přestupkem zlehčení na cti dle § 1339 o. z. o., jehož se dopustil, že zaslal Dru R. uzavřený dopis ddo 14. listopadu 1923, ve kterém vinil žalobce z opovrhlivých vlastností a z jednání nečestného, totiž že st-le šikanuje a naň štve, že poukáže na nějaké jeho nesprávnosti a že Dra R. kompromituje, při čemž se mu důkaz pravdy nepodařil, a uložila mu pro tento přestupek na základě min. nař. z 30. září 1857

č. 198 ř. z. peněžitou pokutu 20 K, v případě nedobytnosti vězení v trvání 48 hodin. Nař. rozhodnutím byl k odvolání soukromého žalobce tento nálezn potvrzen.

Stížnost do tohoto nálezu podaná namítá: 1) že k rozhodování nebyly vůbec administrativní úřady příslušny, nýbrž řádné soudy, 2) že osp v Ch. nebyla místně k rozhodování příslušna, 3) že i kdyby nebylo námitky ad 1), nezakládá jednání st-li za vinu kladené skutkovou podstatu přestupku § 1339 o. z. o. a konečně 4) že řízení jest vadné.

Ad 1. Předmětem přezkoumání jest nálezn min. vnitra. V nálezu tom konkretisována skutková podstata, kterou žal. úřad má za zjištěnu. Stížnost proti tomuto zjištění mimo výtku ad 4) uvedenou nebrojí. Skutková podstata, na kteréž nař. nálezn jest založen, nezakládá však trestní čin, o kterém náleží rozhodovati řádnému soudci trestnímu, nezakládá zejména podstatu přestupku ublížení na cti ani dle § 488, ani dle § 491 trest. zák., neboť zjištěnými fakty viní se žalobce z opovrživých vlastností anebo smýšlení bez uvádění určitých skutků. Jednání takové jest však přestupkem soudně trestným, když bylo spácháno buď veřejně, nebo před více lidmi, v dílech tiskových, rozšířených hnilivých spisech, aneb vyobrazeních. St-l sice namítá, že v přítomném případě dán jest předpoklad »veřejnosti«, žal. úřad však zjistil, že st-l obvinění svá projevil v uzavřeném dopise určeném jen jediné osobě, totiž jeho zaměstnavateli Dru R. a vyloučil tím předpoklad »veřejnosti«, není také sporno, že st-l udání inkriminovaná napsal v uzavřeném dopise adresovaném a dodaném Dru R. a jednání st-le nesvědčí o úmyslu jeho, aby obsah dopisu došel vědomosti více lidem, anebo byl rozšířen. Jest tudíž tato námitka bezdůvodná.

Stejně jest tomu s výtku ad 2) uvedenou. Jest přiznati, že ke stíhání přestupků přikázaných úřadům správním jest příslušný politický neb státně-policejní úřad I. stolice, v jehož obvodu byly spáchány. Když st-l, jak nesporno, dopis obvinění obsahující uzavřel a podal na poštu pod adresu svého zaměstnavatele, učinil, co bylo v jeho moci a mohl důvodně očekávati, že dopis dojde do rukou adresáta. Za takového stavu věci nelze shledati nezákonnitost, provedla-li trestní řízení osp toho místa, kde inkriminovaný dopis byl odevzdán poštovní dopravě.

Těž výtka, že jednání st-le nezakládá přestupku urážky na cti dle § 1339 o. z. o. proto, že urážlivý dopis byl zaslán osobě třetí, není důvodnou, neboť dle § 1339 o. z. o. jsou trestna jako urážky na cti taková jednání, která nenáleží ku příslušnosti trestního soudce. Již shora bylo provedeno, že čin, kterým st-l byl vinným uznán, přestupek proti bezpečnosti cti dle zákona trestního nezakládá ani tehdy, když urážlivý dopis byl zaslán uzavřený osobě třetí, neboť se má v podstatě věc tak, jako když by st-l svá obvinění přímo této třetí osobě samotné v nepřítomnosti další osoby byl vyprávěl.

Ad 4. Námitka tato odporuje spisům. — — —

Ježto stížnost jeví se ve všech bodech neodůvodněnou, bylo ji zamítnouti.

Č. 5239.

Státní zaměstnanci: * K době, na kterou byl úředník disciplinárně odsouzen k trestu snížení služného podle § 93 lit. c) a § 95,